

Επιθυμία για Εκδίκηση

LS Morgan

Μυθιστόρημα για την αγάπη και την εκδίκηση

LS MORGAN

Εξώφυλλο: Odile Silva Dias

Μεταφραστής: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΟΣ

Το παρόν είναι προϊόν μυθοπλασίας. Σκοπός του είναι η ψυχαγωγία του κόσμου.
Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα γεγονότα που περιγράφονται είναι
προϊόντα φαντασίας του συγγραφέα.
Οποιαδήποτε ομοιότητα μεταξύ αυτών των δεδομένων είναι καθαρή σύμπτωση.

Το έργο ακολουθεί τους κανόνες της καθομιλουμένης Ελληνικής γλώσσας. Πρόκειται
για ένα σύγχρονο κείμενο, όπου η καθομιλουμένη διατηρήθηκε στο μέγιστο, μολονότι σε
ορισμένα σημεία δεν γίνεται αποδεκτή από τις πολιτιστικές νόρμες, εξακολουθεί όμως να
χρησιμοποιείται κυρίως στην καθημερινή ζωή από τους ανθρώπους, και αυτό φέρνει το
γραπτό μέρος κοντά στο προφορικό, ενώ διατηρώντας την ανεπίσημη έκφραση
«ελαφρύνει» το βιβλίο.

Morgan, LS

Επιθυμία για εκδίκηση, Μυθιστόρημα για την αγάπη και την εκδίκηση, 1η έκδοση,
Ανεξάρτητη δημοσίευση – 2023/694 σελίδες

1. Μυθοπλασία
 2. Ρομαντισμός
 3. Μυθιστορία αγάπης
-

ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Φωτογραφίες των Viorel Sima and Kesu – Παραχωρήθηκαν δικαιώματα

ΟΛΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΑΙ.

Απαγορεύεται αυστηρά η αποθήκευση ή/και η αναπαραγωγή οποιουδήποτε μέρους
αυτού του έργου, με οποιοδήποτε μέσο - απτό ή άυλο - χωρίς τη γραπτή συγκατάθεση του
συγγραφέα.

Μετά από χρόνια σκληρής δουλειάς, ο Άλεξ Hazel είναι πλέον ένας επιτυχημένος επιχειρηματίας. Παρατημένος από τη γυναίκα που αγάπησε και προδωμένος από αυτούς που εμπιστευόταν, έχει αφιερώσει τη ζωή του σε μια επιθυμία, την εκδίκηση. Θα μπορέσει όμως να διατηρήσει την πορεία του, όταν η μοίρα αποφασίσει να του τραβήξει το χαλί κάτω από τα πόδια, φέρνοντας πίσω αυτή που κάποτε του είχε κλέψει την καρδιά; Διχασμένος ανάμεσα στο μίσος, την οργή και την αγάπη, θα πρέπει να βρει τρόπο να αντιμετωπίσει τα αντικρουόμενα συναισθήματά του.

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Το βιβλίο περιέχει σκηνές και γλώσσα για ενήλικες. Το περιεχόμενό του είναι ακατάλληλο για άτομα κάτω των 18 ετών.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

* * *

Θέλω να ευχαριστήσω τη θεϊκή δύναμη της καθαρής αγάπης που καθοδηγεί την καρδιά και τα όνειρά μου, **Θεέ μου**, Σε ευχαριστώ. Θα ήθελα επίσης να ευχαριστήσω τους εξαιρετικούς ανθρώπους που συνέβαλαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο για να φτάσει το έργο σε αυτό το στάδιο, τόσο καλά δομημένο, στα χέρια σας: Την **ISABEL GÓES**, εκδότρια της αρχικής έκδοσης, την **Rachel Lima Lopes**, που έκανε εξαιρετική δουλειά μεταφράζοντας το στα αγγλικά, και τους αγαπητούς μου αξιολογητές - αναγνώστες.

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

* * *

Αφιερώνω αυτό το βιβλίο σε **ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ** του Επιθυμία Για Εκδίκηση, που ακολούθησαν αυτό το έργο στο Wattpad και στο Lunbook. Στην **ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ** μου που υποστήριξε αυτή τη δουλειά και στην αγαπημένη μου θεία **SARBÉLIA ASSUNÇÃO** που πάντα στήριξε τη δημιουργική μου πλευρά και με ώθησε να ακολουθήσω τα όνειρά μου.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΟΥ

* * *

Όταν διαβάσετε αυτό το βιβλίο, θα εμπλακείτε σε μία αλληλουχία συναισθημάτων, θα περάσετε μέσα από πολλά αισθήματα: θυμό, αγάπη, χαρά, λύπη, ανησυχία, φόβο, επιθυμία, ελπίδα... Έτσι, εάν τρέξουν δάκρυα στο πρόσωπό σας, φουντώσει θυμός στο στήθος σας, ή ακόμα κι αν αγάπη φωτίσει το πρόσωπό σας, μην αισθανθείτε

παράξενα, να ξέρετε ότι είμαι ευτυχής που σας προκάλεσα αυτά τα συναισθήματα και ότι η μελέτη αυτού του βιβλίου είναι κάτι περισσότερο από την απλή, μηχανική του ανάγνωση.

Στο τέλος του βιβλίου, μετά τη λίστα των τραγουδιών, μάθετε πώς **μια πράξη αγάπης και γενναιοδωρίας μπορεί να αλλάξει τον κόσμο** και να έχει πραγματικό αντίκτυπο στη ζωή πολλών παιδιών.

Θα ήθελα επίσης να προειδοποιήσω ότι αυτό είναι ένα ανεξάρτητο έργο, που σημαίνει ότι δεν έχει εκδότη που το προωθεί. Εγώ, ως συγγραφέας, έφτασα σε αυτό το σημείο μέσω της υποστήριξης αναγνωστών που αγάπησαν, πίστεψαν και υποστήριξαν αυτήν την ιστορία. Είστε πλέον μέρος αυτής της αλυσίδας αγάπης και της εκπλήρωσης ενός ονείρου, γι' αυτό θέλω να σας ευχαριστήσω εκ των προτέρων που υποστηρίξατε αυτό το βιβλίο, κοινοποιώντας τη γνώμη σας στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Εξάλλου, το να μοιράζεσαι είναι μια πράξη ζεστασιάς, αγάπης και μια χειρονομία υποστήριξης που δεν μετριέται. Ευχαριστώ!

#hazeleyes #Αλεξηhazel #ismorgan #booklover
#desejodevingança

Πίνακας Περιεχομένων

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33

CHAPTER 34

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 37

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 38

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 39

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 40

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 41

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 42

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 43

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 44

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 45

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΛΙΣΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ

ΜΙΑ ΠΡΑΞΗ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑΣ.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

* * *

Ο Άλεξ Χείζελ αφέθηκε στο κρύο πρωινό του ντους. Άφησε το παγωμένο νερό να τρέξει με δύναμη στο κορμί του για ώρα. Καθώς μπήκε στην ντουλάπα του για να διαλέξει το κοστούμι που επρόκειτο να φορέσει, ένιωσε έναν οξύ πόνο στο στήθος. Ήξερε ότι σήμερα ήταν η μέρα του, η στιγμή του θριάμβου του, η μέρα που θα μπορούσε επιτέλους να εξωτερικεύσει όλη την πικρία που κρατούσε τόσο καιρό.

Το σαγόνι του σφίχτηκε και έκλεισε τις γροθιές του θυμωμένος. Η, από οκταετίας, ανάμνηση ήταν ακόμα τόσο φρέσκια, σαν να είχε συμβεί την προηγούμενη μέρα. Σκέφτηκε όλα όσα είχε περάσει για να φτάσει εκεί που βρισκόταν και, στιγμιαία, του πέρασε από το μυαλό ότι, αν δεν είχε περάσει όλη αυτή την ταπείνωση και την εγκατάλειψη, ίσως να μην ήταν εδώ που βρισκόταν τώρα. Πόνος τον κατέβαλε στη θύμιση της αθώας ζωής που χάθηκε... Μιας ζωής που είχε αφαιρέσει ο εχθρός του... Της ζωής κάποιας που είχε αγαπήσει τόσο πολύ.

Ενώ τελείωνε το ντύσιμο με το κοστούμι των τριών τεμαχίων, ένιωσε το στήθος του να σφίγγεται με μια αίσθηση που δεν μπορούσε να προσδιορίσει. Ίσως υπήρχε θυμός, δυσαρέσκεια ή καταπιεσμένη αγωνία μέσα της. Ήξερε ότι έπρεπε να βάλει ένα τέλος στην ιστορία που είχε διαμορφώσει τη ζωή του και τον έκανε αυτό που ήταν σήμερα: για κάποιους, ένας ψυχρός, υπολογιστικός και απαθής άνθρωπος. Για άλλους, ένας οραματιστής, εργατικός και επιτυχημένος επιχειρηματίας. Για τον εαυτό του, ένα άτομο που διαμορφώθηκε από τη φλόγα και τη φωτιά της ζωής και την επιθυμία του για εκδίκηση.

* * *

Η Λάρα Muller σταμάτησε το τρέξιμο και κοίταξε το ρολόι της, 7:16 π.μ. Είχε χρόνο, σκέφτηκε. Σκούπισε τον ιδρώτα από το πρόσωπό της με το χέρι της και περίμενε να σταματήσουν τα αυτοκίνητα για να διασχίσει το δρόμο και να περπατήσει μέχρι τη

λεωφόρο Πριγκίπισσας Ιζαμπέλ. Ήταν συνηθισμένη σ' αυτό το πρωινό τρέξιμο γύρω από την Κοπακαμπάνα, μέχρι το τέρμα της Απροαντόρ.

Της άρεσε να τρέχει τα δροσερά πρωινά, με τη μυρωδιά του ωκεανού να γεμίζει τους πνεύμονές της. Τηρούσε αυτή τη ρουτίνα άσκησης σχεδόν κάθε πρωί, άλλοτε μόνη, άλλοτε με την Πατρίσια, τη φίλη της.

Η νεαρή γυναίκα άλλαξε το φάκελο μουσικής στο MP3 της. Δεν ήθελε πλέον να ακούει τον χορευτικό ρυθμό που συνήθως συνόδευε τον ρυθμό τρεξίματός της και έβαλε το «Mirrors» του Τζάστιν Τίμπερλεϊκ. Σταμάτησε στο εστιατόριο του Καρλίνιος και, πριν προλάβει να δώσει την παραγγελία της, εμφανίστηκε ο ίδιος ο ιδιοκτήτης με τον χυμό αποτοξίνωσής της, σε ένα μεγάλο πλαστικό ποτήρι των 450 γραμμαρίων.

«Ξέρεις ότι κάνω αυτή την πράσινη λάσπη μόνο για σένα, σωστά;» την πείραξε ο επαρχιώτης από τα βορειοανατολικά, με ένα χαμόγελο στα χείλη.

«Και ξέρετε ότι σας έχω ήδη δώσει την άδεια να προσθέσετε αυτή την υπέροχη συνταγή χυμού στο μενού σας. Ορκίζομαι ότι δεν θα σας κυνηγήσω για δικαιώματα όταν αυτή η 'πράσινη λάσπη' γίνει επιτυχία.»

«Ποιος τρελός εκτός από εσένα θα αγόραζε αυτό το πράγμα; Αλήθεια πιστεύεις ότι το σέλινο, το λάχανο, το μήλο και το καρότο θα ξεπεράσουν ποτέ σε πωλήσεις τη σόδα και τη μπύρα;»

«Όμως, η προσπάθεια δεν βλάπτει. Τουλάχιστον με αυτόν τον τρόπο, θα κάνετε τους ανθρώπους πιο υγιείς.»

«Ναι ναι.»

Η Λάρα άφησε τα χρήματα για το χυμό στον πάγκο, έγνεψε στον κοντό άνδρα και συνέχισε τη βόλτα της προς το κτίριο που έμενε.

Η διαμονή σε διαμέρισμα της λεωφόρου Νόσσα Σενιόρα ντε Κοπακαμπάνα είχε το πλεονέκτημα

της τοποθεσίας: ήταν κοντά στην πιο διάσημη παραλία της Βραζιλίας και παρείχε εύκολη πρόσβαση στις γραμμές των

λεωφορείων και του μετρό, κάτι που, για μια γυναίκα χωρίς αυτοκίνητο, στην πόλη του Ρίο, έκανε τεράστια διαφορά.

Μπήκε στο κτίριο, ανέβηκε τις σκάλες, και η μυρωδιά του κάτουρου και της βρωμιάς της θύμιζε την όχι και τόσο πολυτελή του πλευρά. Ο πέμπτος όροφος, γεμάτος με μικροσκοπικά διαμερίσματα, της θύμιζε έναν τεράστιο περιστερώνα, γεμάτο ασφυκτικά με ανθρώπους από διαφορετικά κοινωνικά στρώματα.

Κάποιος στο διαμέρισμα 503 εκστόμιζε κατάρες που αντηχούσαν στον διάδρομο. Ευθεία μπροστά, ένας άντρας με μεγάλη κοιλιά έβγαινε από ένα διαμέρισμα σηκώνοντας το φερμουάρ του παντελονιού του. Πέρασε δίπλα από τη Λάρα κοιτάζοντας κάτω, εμφανώς ντροπιασμένος. Μια ψηλή μελαχρινή γυναίκα, περίπου 1,80 μ, που βρισκόταν στην πόρτα του διαμερίσματος 524, παρακολουθούσε τον πελάτη της να φεύγει και καλημέρισε τη Λάρα καθώς περνούσε από εκεί. Ο τραβεστί έκλεισε την πόρτα ένα δευτερόλεπτο μετά την απάντηση στην καλημέρα του.

Η Λάρα μπήκε στο διαμέρισμά της και είχε μόλις κλειδώσει την πόρτα όταν άκουσε την καλοπροαίρετη επίπληξη: «Είσαι τρελή; Πήγες για τρέξιμο τη μέρα που έχεις τη μεγάλη συνέντευξη για τη δουλειά των ονείρων σου; Θα αργήσεις στη γαμημένη διαδικασία επιλογής που δούλεψες τόσο σκληρά για να την εξασφαλίσεις, μόνο και μόνο επειδή επιμένεις να διατηρείς το σώμα σου τέλειο.»

Η Λάρα πέταξε το άδειο πλαστικό ποτήρι στα σκουπίδια της κουζίνας και απάντησε στη φίλη της με τα ακατάστατα μαλλιά, που στεκόταν μπροστά της.

«Θεέ μου! Είναι πολύ το άγχος για τις 7 το πρωί! Τι συνέβη; Έπεσες από την κουκέτα;»

«Όχι. Με ξύπνησε ένας γαμημένος γάιδαρος που φώναζε: «Χύνω! Χύνω!» αυτή την ώρα το πρωί! Μπορείς να το πιστέψεις; Γαμώτο. Αυτό το μέρος είναι ήδη χωματερή και τώρα, έπρεπε να ξυπνήσω με τον ήχο του γαμιά, που διαλαλεί σε όλο το κτίριο ότι χύνει. Φοβερό!»

Η Λάρα δεν μπορούσε να σταματήσει να γελάει, κάνοντάς το εικόνα. «Γνωρίζοντας σε όπως σε ξέρω, δεν το άφησες να σου ξεφύγει.»

«Στην πραγματικότητα, ήμουν έτοιμη να ανοίξω το παράθυρο και να του πω ότι αν δεν τελείωνε σύντομα και δεν σταματούσε να φωνάζει, θα πήγαινα εκεί και θα του έχωνα ένα παλούκι στον κώλο, για να δω αν θα συντόμευε τη διαδικασία, αλλά δεν πρόλαβα. Όταν έφτασα στο παράθυρο, οι φωνές είχαν ήδη σταματήσει.» Τουλάχιστον έχυσε και σταμάτησε να μας ενοχλεί.»

«Αγαπητή μου φίλη, ο καθένας κάνει σεξ με τον δικό του περίεργο τρόπο και, αμφιβάλλω αν κι εσύ είσαι σιωπηλή στο κρεβάτι.»

«Χα! Αλλά τουλάχιστον δεν γαμιέμαι σε αυτήν την τρύπα που λέμε διαμέρισμα, ώστε το υπόλοιπο κτίριο να με ακούει, ούτε φωνάζω «χύνω! χύνω!» στις 7 το πρωί. Σαν, τι στο διάολο; Αλλά χειρότερο από να το φωνάζεις στους γείτονες, είναι να μη γαμιέσαι καθόλου. Γιατί εσύ, αγαπητή μου, θα ξαναγίνεις παρθένα αν λάβουμε υπόψη πόσο καιρό έχει να πιάσει κάτι η μικρή σου μυγοπαγίδα. Επιπλέον, μελέτες αποδεικνύουν ότι η έλλειψη σεξ μπορεί να οδηγήσει σε κατάθλιψη και στην ανάγκη για απόδραση.»

Δεν είχε άδικο. Η παντελής έλλειψη σεξουαλικής ζωής της Λάρας ήταν προφανής και αδύνατο να κρυφτεί, αφού όχι μόνο μοιραζόταν το διαμέρισμα με την Πατρίσια, αλλά ήταν και η πιο στενή και έμπιστη φίλη της.

Δεν ήταν πια παρθένα, αλλά στα είκοσι έξι της χρόνια, είχε μόνο τρεις σεξουαλικούς συντρόφους, που ήξερε ότι δεν θεωρούνταν «φυσιολογικό» στον σημερινό κόσμο.

«Τώρα, η σεξουαλική μου ζωή είναι η αιτία της κακής σου διάθεσης;»

«Γλυκιά μου, πρώτα απ'όλα, δεν έχεις σεξουαλική ζωή. Αυτό λέω. Δεύτερον, δεν είμαι σε κακή διάθεση εξαιτίας αυτού, απλά λέω.»

Η Λάρα συνέχισε να γελάει, ενώ έβγαζε τα ιδρωμένα ρούχα της.

«Μα, σοβαρά, Λάρα. Δεν θα αργήσεις, σωστά;»

«Χαλάρωσε, έχω χρόνο. Χρειαζόμουν πραγματικά αυτό το τρέξιμο και δεν το έκανα για να

βελτιώσω το σώμα μου, εντάξει; Το ξέρεις ότι είναι κάτι σαν πνευματική απολέπιση. Το χρειάζομαι αυτό.»

Η Πατρίσια βούρκωσε και ανασήκωσε τους ώμους της. Δεν θα μάλωνε με τη φίλη της, οπότε άνοιξε το ψυγείο, και σέρβιρε στον εαυτό της ένα ποτήρι γάλα, ενώ η Λάρα πήγε να κάνει ντους.

Απασχολούσε τον εαυτό της διαβάζοντας το Cosmo και η ώρα πέρασε πριν καταλάβει ότι η Λάρα ήταν ήδη ντυμένη μπροστά της, περιμένοντας μια γνώμη σχετικά με την εμφάνισή της.

«Γλυκιά μου, πας σε συνέντευξη για δουλειά ή σε σεμινάριο που ονομάζεται «οι νέοι πουριτανοί του 21ου αιώνα;»

«Τι εννοείς; Δεν φαίνομαι καλή;»

«Και ναι και όχι. Πρώτον, αυτή η φούστα είναι πολύ μακριά, το πουκάμισο είναι πολύ κουμπωμένο και μοιάζεις σαν να πηγαίνεις σε μοναστήρι. Σε συνέντευξη για δουλειά θα πας, δεν χρειάζεται να κρύβεις κάθε εκατοστό του σώματός σου.»

«Αυτό δεν είναι αλήθεια. Αντίθετα, οι γραμματείς επιβραβεύονται για το σεβασμό και την κοσμιότητα. Έχουμε ήδη αρκετή φήμη.»

«Φήμη ή καθόλου φήμη, μία γραμματέας πρέπει τουλάχιστον να φοράει μοντέρνα ρούχα και το δικό σου σύνολο βγαίνει κατευθείαν από την γκαρνταρόμπα της γιαγιάς σου.»

Η Λάρα κατάπιε τη σκληρή και ειλικρινή γνώμη της φίλης της. Δεν το είχε κληρονομήσει από τη γιαγιά της, αλλά περίπου. Το είχε αγοράσει σε ένα φτηνιάρικο μαγαζί, με τα λιγοστά χρήματα που είχε καταφέρει να εξοικονομήσει από την τελευταία της δουλειά και το φύλαγε για κάποια ειδική περίπτωση. Το να ξοδεύεις λεφτά για ρούχα είναι περιττό, όταν πρέπει να πληρώσεις ενοίκιο, κοινόχρηστα, φαγητό και φοιτητικά δάνεια.

«Είναι το μόνο που έχω. Τα υπόλοιπα είναι πολύ πρόχειρα: τζιν, σορτς, μίνι φούστες... Τουλάχιστον στο γραφείο του Δρ. Λεοπόλντο ήταν απολύτως φυσιολογικό να φοράς τζιν.»

Η Πατρίσια ένιωσε ότι ήταν πολύ σκληρή, καθώς είδε το θλιμμένο βλέμμα στο πρόσωπο της φίλης της.

Έλα εδώ. Θα το τακτοποιήσουμε πολύ γρήγορα, στην τελική, δεν πρόκειται να πιάς για συνέντευξη σε ένα μικρό γραφείο. Μιλάμε για την τεράστια 'ΚΡΧ'. Η φούστα είναι μια χαρά, αλλά ας αλλάξουμε το πουκάμισο, γιατί αυτή η πληθώρα κουμπιών μέχρι το λαιμό, συν αυτό το λευκό βολάν, δεν είναι εντάξει. Ορίστε, βάλε αυτό. Πέταξε στη Λάρα ένα ροζ σατέν πουκάμισο και έτρεξε στην ντουλάπα να βρει ένα σακάκι για να το συνδυάσει.

Η Λάρα άλλαξε πουκάμισο και το έστρωσε πάνω από τη μονόχρωμη μαύρη φούστα, φορώντας το μαύρο μπλέιζερ σακάκι που έφερε η φίλη της.

«Τώρα λύσε αυτόν τον κότσο και άφησε τα υπέροχα απαλά μαλλιά σου να πέσουν στους ώμους σου.»

«Α όχι! Είναι υπερβολικό, τι θα σκεφτεί η γυναίκα στο Τμήμα ΤΑΔ(ΤΑΔ) για μένα;»

«Σωστά... Δεν το είχα σκεφτεί αυτό. Πρώτος κανόνας για να τα πηγαίνεις καλά στη δουλειά: φλέρταρε με τους άντρες και μην κάνεις τις γυναίκες να ζηλεύουν. Άφησε τον κότσο τότε, αλλά θα βγάλω μερικές αφέλεις, ώστε να του προσθέσει κάποια γοητεία.»

Η Πατρίσια στη συνέχεια της έκανε το μακιγιάζ και της δάνεισε τα ψηλοτάκουνά της και, όταν η Λάρα κοίταξε επιτέλους τον εαυτό της στον καθρέφτη, ένιωσε ένα ρίγος ευχαρίστησης. Έδειχνε πανέμορφη, καλοντυμένη, συγκροτημένη και με απαλό, διακριτικό μακιγιάζ φτιαγμένο από την Πατρίσια.

«Εκεί. Τώρα το μόνο που μένει είναι το ρολόι... Φτου! Η ώρα! Ω Θεέ μου, θα αργήσω!» φώναξε η Λάρα ανήσυχη..

Άρπαξε την τσάντα της, το φάκελο με το βιογραφικό της και έφυγε τρέχοντας έξω από την πόρτα, αλλά είχε ακόμα χρόνο να ακούσει τη φίλη της να φωνάζει στο διάδρομο. «Αν μου σπάσεις τα τακούνια, θα σε σκοτώσω!»

* * *

Ο Άλεξ τελείωνε μια τηλεδιάσκεψη στο τηλέφωνό του με το διοικητικό συμβούλιο μιας από τις εταιρείες του στο Μαϊάμι, όταν το αυτοκίνητό του μπήκε στο υπόγειο γκαράζ των δίδυμων αντικρουστών

κτιρίων, ενός συγκροτήματος που καταλάμβανε μέρος ενός οικοδομικού τετραγώνου στο κέντρο της πόλης του Ρίο. Ο οδηγός άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και ο Άλεξ προχώρησε στον ιδιωτικό ανελκυστήρα, χωρίς να χρειαστεί να περάσει από τη ρεσεψιόν του κτιρίου. Αν το έκανε, θα έβλεπε τον τεράστιο αριθμό γυναικών που, κατά κάποιο τρόπο, διαγωνίζονταν μεταξύ τους, για τη θέση της γραμματέως του διευθυντή. Ήταν η τρίτη μέρα και δεν άντεχε πια να βλέπει τόσες γυναίκες μαζί. Όχι ότι είχε θέμα με αυτό. Προσωπικά, οι γυναίκες ήταν η αγαπημένη του ενασχόληση, αλλά στην επαγγελματική του ζωή, εκτιμούσε τη σοβαρότητα, τη δέσμευση, την αυστηρότητα και ποτέ δεν ανακάτεψε τις περιπετειώδεις του απολαύσεις με τη δουλειά.

Η εταιρεία είχε μια ανοιχτή πολιτική σχετικά με αυτό, σύμφωνα με το εγχειρίδιο εργαζομένων, που είχε εγκρίνει ο ίδιος ο Άλεξ. Οι σχέσεις μεταξύ των εργαζομένων επιτρέπονταν αρκεί να μην επηρέαζαν τη δουλειά ή να έβλαπταν τα συμφέροντα της εταιρείας. Ποτέ δεν είχε εκμεταλλευτεί αυτή την πολιτική. Παρά την παρουσία όμορφων γυναικών γύρω του, προτιμούσε να κυνηγά μακριά από την εταιρεία του.

Όταν ο ανελκυστήρας σταμάτησε στον όροφό του, οι πόρτες άνοιξαν αποκαλύπτοντας το τεράστιο σαλόνι της εισόδου. Μια σαγηνευτική ξανθιά σηκώθηκε από την καρέκλα της, χαιρετώντας τον με βραχνή φωνή. Πήρε την εφημερίδα από τα χέρια της και θα έριχνε μια κλεφτή ματιά στο βαθύ σέξι ντεκολτέ της μπλούζας της, αν σήμερα ήταν μια διαφορετική μέρα. Σήμερα έπρεπε να συγκεντρωθεί στο μεγάλο φινάλε, που είχε σχεδιάσει, ενάντια στον άνθρωπο που του είχε καταστρέψει τη ζωή.

Πέρασε από το γραφείο της κυρίας Μάγκαλη, χαιρετώντας την, και προχώρησε βιαστικά προς το γραφείο του. Πέταξε την εφημερίδα πάνω στο γραφείο, κάθισε στη μεγάλη πολυθρόνα του και ακούμπησε το κεφάλι στα διπλωμένα του χέρια.

«Είναι ανησυχία ή πλήξη;» Τις σκέψεις του διέκοψε η περιποιητική φωνή της κυρίας Μάγκαλη, που είχε μπει στο γραφείο.

«Κανένα απ' τα δύο. Απλό άγχος.»

Ήταν ανήσυχος γιατί ήξερε ότι σύντομα θα έκανε την τελική κίνηση στον αγώνα που έδινε κρυφά. Σήμερα το απόγευμα θα συναντούσε τον μεγαλύτερο εχθρό του: τον Ζοάο Φερρέρο.

Ο Ζοάο Φερρέρο ήταν εξήντα οκτώ ετών, ψηλός και με περισσότερα περιπτά κιλά από τα επιτρεπόμενα από τους κανόνες υγιεινής. Ήταν φημισμένος εργολάβος οικοδομών και μάλιστα είχε μια σημαντική περιουσία, την οποία κατάφερε να εξανεμίσει στην πάροδο των ετών, με κακές επενδύσεις και πάρα πολλές σπατάλες σε γυναίκες και τυχερά παιχνίδια, υπό την επήρεια μεγάλων ποσοτήτων αλκοόλ.

Παρόλο που ο Άλεξ είχε μεγαλώσει στο σπίτι του Φερρέρο και τον είχε ως πατρική φιγούρα, η αλήθεια ήταν ότι δεν ήταν τίποτα περισσότερο από αφεντικό του. Η μητέρα του ήταν υπηρέτρια στο σπίτι του για χρόνια και, όταν τραυματίστηκε, αυτός έμεινε εκεί ως εργαζόμενος, καθαρίζοντας πρώτα τα αυτοκίνητα και τους κήπους και, στη συνέχεια, ως οδηγός του Φερρέρο.

Το μυαλό του πέταξε στα οκτώ χρόνια πριν, όταν ήταν μόλις είκοσι δύο χρονών και ζούσε σε ένα από τα δωμάτια του κτιρίου των υπαλλήλων, στην ιδιοκτησία του Φερρέρο. Παρόλο που δεν ήταν ακριβώς το σπίτι του, το είχε σκεφτεί σαν τέτοιο, καθώς είχε μεγαλώσει εκεί από τα έντεκά του. Τα χρήματα που του έδινε ο Φερρέρο δεν ήταν πολλά, λίγο περισσότερα από τον κατώτατο μισθό, αλλά ήταν αρκετά για τα περιορισμένα του έξοδα, καθώς δεν χρειαζόταν να πληρώνει ενοίκιο ή φαγητό, ούτε καν εκπαίδευση – καθώς κατάφερε να πάρει υποτροφία σε ένα ιδιωτικό κολέγιο, ακριβώς εκεί στην Μπάρρα ντα Τιχούκα. Σπούδαζε διοίκηση επιχειρήσεων τα βράδια και, θα ήταν σπουδαίος μαθητής, αν δεν έχανε τόσο πολλά μαθήματα. Η δουλειά για τον Φερρέρο δεν επέτρεπε σταθερό ωράριο. Υπήρχαν μέρες που έφευγε στις επτά το πρωί, ήταν στη διάθεσή του όλη την ημέρα, και επέστρεφε νύχτα, έπρεπε να τον πάρει σε πάρτι, σε συγκεντρώσεις σε σπίτια φίλων και, μερικές φορές, ακόμη και στα σπίτια των ερωμένων του. Δεν υπήρχαν άδειες ή αργίες, ήταν ο οδηγός του και ήταν πάντα σε ετοιμότητα.

Ο Άλεξ ήξερε ότι αν το έψαχνε, πιθανότατα θα μπορούσε να βρει μια καλύτερη δουλειά, πιθανότατα, ακόμη και με περισσότερα

χρήματα, ωστόσο, κόλλησε με τον Φερρέρο. Η μητέρα του νοσηλευόταν για περισσότερο από ένα χρόνο και ο Ζοάο ήταν αυτός που πλήρωνε τους λογαριασμούς για τα έξοδα του ιδιωτικού νοσοκομείου.

Συνολικά, χωρίς να υπολογίζει την κατάσταση υγείας της μητέρας του, ένιωθε καλά με τις συνθήκες. Άλλωστε, είχε κάπου να μένει και μπορούσε να πάρει, μία - δυο φορές, κορίτσια στο δωμάτιό του. Μερικές φορές το εύρισκε αστείο όταν μερικές γυναίκες πίστευαν ότι ζούσε στην κομψή έπαυλη και, μετά, έβλεπε το απογοητευμένο βλέμμα στα πρόσωπά τους όταν τις οδηγούσε στο κτίριο των εργαζομένων, στο πίσω μέρος και, μετά, στο διαμερισμάκι με το μικρό δωμάτιο και σαλόνι όπου έμενε. Παρόλο που του έλειπαν η κοινωνική θέση και τα χρήματα, δεν θα μπορούσε να λεχθεί το ίδιο για την κράση και την εμπειρία του. Καμία γυναίκα δεν έφυγε ποτέ από το κρεβάτι του ανικανοποίητη.

Όλα άλλαξαν όταν εμφανίστηκε στη ζωή του αυτή. Δεν ήταν πλέον ένα περίεργο παιδί ή μια αδύνατη έφηβη, είχε αλλάξει σε γυναίκα. Θυμήθηκε τα μάτια της, το χαμόγελό της και τη γλυκύτητά της. Ήταν εξαιτίας της που ο Ζοάο Φερρέρο αποφάσισε να καταστρέψει τη ζωή του Άλεξ και να τον κάνει να χάσει τα πάντα.

Η αυτοκρατορία του διάσημου εργολάβου είχε καταρρεύσει εδώ και χρόνια, ο Άλεξ απλά επιτάχυνε τη διαδικασία. Ο Ζοάο δεν ήξερε ότι πίσω από τις αποτυχίες του, τις απαιτήσεις δανείων πριν τη λήξη της προθεσμίας, ήταν ο Άλεξ. Σιγά σιγά ο επιχειρηματίας τον παραμέρισε και έλεγχε τις άκρες της μεγάλης κατασκευαστικής *Ντι Φερρέρο Κονστράκσιον*, πάντα προστατευμένος πίσω από μεγάλες ανώνυμες εταιρείες και συμφωνίες που έγιναν μυστικά. Τελικά, το όνομα του Άλεξ δεν υπήρχε πουθενά και ο Ζοάο πίστευε ότι, ανταγωνιστικές κατασκευαστικές εταιρείες ενώθηκαν για να τον καταστρέψουν.

Κανείς δεν έδινε ιδιαίτερη σημασία σε αυτά που έλεγε ένας σπανίως νηφάλιος άνδρας, σχετικά με θεωρίες συνωμοσίας. Για πολύ καιρό, το διοικητικό του συμβούλιο πίστευε ότι, η πτώση της αυτοκρατορίας προκλήθηκε από την ανικανότητά του να επιλέξει τις σωστές τοποθεσίες για νέες επενδύσεις και από τον μεγαλομανή εγωισμό του.

Ο Άλεξ τα ήξερε όλα, γιατί είχε φυτέψει ανθρώπους της εμπιστοσύνης του στην 'Ντι Φερρέρο', πληρώνοντας αδρά για τις πληροφορίες που συγκέντρωναν. Είχε στην τσέπη του έναν διαχειριστή, δύο ασκούμενους, έναν λογιστή και την γραμματέα του Ζοάο Φερρέρο. Η Λιάνα ήταν αυτή που του έδωσε τις περισσότερες προσωπικές πληροφορίες και του έδωσε πρόσβαση στις συνήθειες και τις αδυναμίες του μεγαλύτερου εχθρού του.

«Άγχος να επιλέξεις τη βοηθό που θα πάρει τη θέση μου, ή άγχος να με δεις να φεύγω όσο το δυνατόν γρηγορότερα;» Μια φωνή διέκοψε τις νοητικές του αναταράξεις.

Έριξε ένα πέπλο πάνω από τις σκέψεις του και κοίταξε την ευγενική κυρία που είχε μπροστά του.

«Ξέρεις ότι δεν χαίρομαι που φεύγεις, αλλά πρέπει να προσέχεις την υγεία σου. Πάει πολύς καιρός που απήλαυσες διακοπές διαρκείας.»

«Η συνταξιοδότηση δεν είναι διακοπές! Και όσον αφορά την υγεία μου, είμαι μια χαρά. Αυτό που θέλεις είναι να με ξεφορτωθείς και να με αντικαταστήσεις με κάποια κοπελίτσα με ψεύτικα στήθη.»

Ο Άλεξ περπάτησε γύρω από το τραπέζι του, πήγε πίσω από τη γκριζομάλλα κυρία με τα γυαλιά και την αγκάλιασε.

«Ποτέ δεν θα σε έδιωχνα, πόσο μάλλον για να σε αντικαταστήσω με κάποιο κοριτσάκι με ψεύτικα στήθη.»

«Ξέρω, ξέρω», γκρίνιαξε εκείνη.

«Τόσο πολύ, που δεν παρεμβαίνω καθόλου στην πρόσληψη της νέας βοηθού. Άφησα την επιλογή βιογραφικού, τη οργάνωση της ομάδας και τις συνεντεύξεις στο ΤΑΔ. Και θα είσαι εσύ που θα κάνεις την τελευταία συνέντευξη και θα επιλέξεις την αντικαταστάτριά σου. Μπορείς να διαλέξεις ξανθιά ή μελαχρινή, με ή χωρίς σιλικόνη, ανάπηρη, με ένα χείλος, με ένα πόδι πιο κοντό από το άλλο. Αρκεί να είναι ικανή και να προσπαθεί να έχει τουλάχιστον 10% των δικών σου ικανοτήτων. Αν το κάνει, θα την προσλάβω. Αλλά ξέρεις..», την έσφιξε πιο σφιχτά. «Είσαι αναντικατάστατη.» Της έδωσε ένα μεγάλο φιλί στο μάγουλο και την άφησε να φύγει.

«Το ξέρω ότι είμαι, οπότε δεν μπορώ να εγγυηθώ ότι θα βρω μια νεαρή γυναίκα τόσο ικανή όσο εγώ, αλλά, τουλάχιστον, θα προσπαθήσω να επιλέξω κάποια όχι τόσο χαζή όσο αυτή εκεί έξω.»

«Μην ζηλεύεις! Η Έβελιν δουλεύει σκληρά.»

«Ξέρω πόσο σκληρά δουλεύει. Εγώ και.., δύο-τρεις από τους διευθυντές σου.»

«Το τι κάνει ή δεν κάνει στην ιδιωτική της ζωή δεν είναι δική μου δουλειά και δεν πρέπει να είναι ούτε δική σου. Ας αφήσουμε λοιπόν τη νεαρή να απολαύσει τη ζωή της και εμείς να φροντίσουμε για το βαρετό, κομμάτι της δουλειάς που πρέπει να γίνει.»

Η Μάγκαλη άφησε έναν γκρι φάκελο πάνω στο τραπέζι και συνέχισε: «Εδώ είναι τα έγγραφα που έστειλε ο δικηγόρος σου. Το πρόγραμμά σου είναι ελεύθερο το απόγευμα, σύμφωνα με τις οδηγίες σου, αλλά για το βράδυ δεν υπάρχει διαφυγή. Είναι το πάρτι εγκαινίων του Ιατρικού Κέντρου Παίδων και είσαι ο επίτιμος καλεσμένος.»

«Πρέπει πραγματικά να παραστώ; Δεν γίνεται απλά να στείλω μια επιταγή;»

«'Οχι! Έχεις στείλει όλες τις πιθανές επιταγές. Ο μόνος λόγος που υπάρχει αυτό το ιατρικό κέντρο είναι οι δωρεές σου και επειδή εσύ το κατασκεύασες. Το μόνο που θέλουν, είναι να πας εκεί και να δεχτείς ένα μεγάλο ευχαριστώ.»

«Δεν χρειάζομαι ένα μεγάλο ευχαριστώ. Αυτά τα παιδιά με καρκίνο το αξίζουν αυτό και πολλά περισσότερα.»

«Ξέρω. Αλλά πρέπει να πας. Βρες λοιπόν μια κοπέλα, όμορφη και όχι χαζή όπως αυτή έξω, και πάρτην στο πάρτι.»

«Προτιμώ να γιορτάσω τη νίκη μου με ένα καλό ουίσκι στο χέρι.»

«Ξέρω τι σκοπεύεις να κάνεις το απόγευμα. Δεν μου το είπες, αλλά ξέρω. Και μην νομίζεις ότι θα είσαι τόσο ευτυχής, όσο νομίζεις. Δεν είναι νίκη αυτό που θα επιτύχεις. Όταν τελικά ολοκληρώσεις την ταφή του Φερρέρο, δεν είναι χαρά αυτό που θα νιώσεις. Η εκδίκηση δεν φέρνει ειρήνη στην ψυχή.»

«Μπορεί να μην αισθανθώ χαρά ή γαλήνη, αλλά θα τραβήξω μια γραμμή κάτω από αυτή την ιστορία και, επιτέλους, θα μπορέσω να κλείσω το βιβλίο σε αυτό το κομμάτι της ζωής μου.»

«Θα μπορέσεις; Θα σου φέρουν γαλήνη όλα αυτά τα χρόνια που εμμένεις σε αυτό το μίσος και κρατάς αυτή την έχθρα στο στήθος σου; Δεν θα μπορέσεις, γιε μου... Δεν θα μπορέσεις... Ξέχνα αυτόν τον άντρα, συνέχισε τη ζωή σου, βρες μια καλή γυναίκα, παντρέψου, κάνε ένα σωρό παιδιά και πάρε ένα Λαμπραντόρ.»

Ο Άλεξ χαμογέλασε στο τελευταίο μέρος, άλλωστε η Μάγκαλη πάντα πίστευε ότι όλα θα μπορούσαν να λυθούν φτιάχνοντας οικογένεια και μεγαλώνοντας ένα σκύλο. Ωστόσο, δεν έβρισκε ελκυστική αυτού του είδους τη σχέση, γι' αυτό και δεν συμφωνούσε με τα λόγια της. Η ζωή του δεν θα ήταν ποτέ τόσο απλή. Το ευχήθηκε. Ήταν ήδη παντρεμένος για τρία όμορφα χρόνια με την αείμνηστη σύζυγό του, το επίθετο της οποίας είχε κρατήσει. Εκτός του ότι η Άννυ Χείζελ ήταν μια θαυμάσια γυναίκα, ήταν εξαιρετικά σημαντική στην οικοδόμηση της αυτοκρατορίας του, πέραν του να είναι παρούσα και να τον στηρίζει σε κάθε μεγάλο βήμα. Του είχε δώσει περισσότερη αγάπη από αυτή που του άξιζε. Κατά κάποιον τρόπο, τον είχε βοηθήσει να κολλήσει ξανά μερικά από τα σπασμένα κομμάτια της ζωής του, όχι όμως αρκετά για να τον κάνει να εγκαταλείψει την επιθυμία του για εκδίκηση και να προχωρήσει χωρίς να κοιτάξει πίσω. Τον αγαπούσε έτσι κι αλλιώς. Ακόμη και όταν κατάλαβε, βαθιά μέσα της, ότι τη θαύμαζε, την επιθυμούσε, την ήθελε, αλλά δεν μπορούσε να της ανταποδώσει όλη αυτή την αγάπη.

Πριν γίνει ο φτιαγμένος από πέτρα και πάγο άνδρας, ήταν ένας ερωτευμένος νέος, που πίστευε στην αγάπη και την ισότητα. Είχε πιστέψει στα ψεύτικα λόγια μιας γυναίκας, είχε ορκιστεί αιώνια αγάπη σε κάποια που τον είχε μόνο περιφρονήσει και τον είχε αφήσει για τον πρώτο πλούσιο πλεί μπόι που διασταυρώθηκε η πορεία της. Η καρδιά του ήταν κλειδωμένη, αλλά η Άννυ την είχε σχεδόν ξεκλειδώσει. Αν δεν είχε πεθάνει πριν την ώρα της, ίσως θα μπορούσε επιτέλους να φτάσει στην πικραμένη καρδιά του και να αναζωπυρώσει την αγάπη μέσα της. Όμως, η ζωή την είχε πάρει πολύ νωρίς. Κι αυτός είχε επιστρέψει στα σχέδια εκδίκησής του.

«Δεν σκοπεύω να ξαναπαντρευτώ. Είμαι καλά όπως είμαι.»

«Ξέρω ότι η Άννυ ήταν υπέροχη γυναίκα. Μου λείπει αυτή η Αγγλίδα με τη μικρούλα μύτη, αλλά η ζωή προχωράει και εσύ έχεις πενθήσει αρκετά. Ήρθε η ώρα να ηρεμήσεις, να βρεις μια καλή γυναίκα με την οποία να αρχίσεις να χτίζεις τη δική σου ζωή και όχι να καταστρέψεις τη ζωή κάποιου άλλου. Ο Φερρέρο σκάβει ήδη τον τάφο του. Ξέχασέ τον και ξέχνα αυτή την εκδίκηση. Βρες ένα καλό κορίτσι και σταμάτα να το χώνεις σε όλες αυτές τις χυμώδεις γυναίκες που σε ακολουθούν επί πληρωμή.»

«Μάγκαλη. Είσαι καλή μαμά. Μα αφελής. Η ζωή είναι γεμάτη μισθοφόρους, αυτό είναι αναπόφευκτο. Αυτό που κάνω είναι να συνδιάζω τα θέλω τους. Κάποιες θέλουν ευχαρίστηση και θέση, άλλες χρήματα και εξουσία. Στο τέλος, τους δίνω μόνο ό,τι θέλουν.»

«Και σου δίνουν αυτό που θέλεις! Ξέρω! Σώσε με από αυτά τα ακατάλληλα σχόλια! Πάω να δω αν μπορώ να διαλέξω κάποια, να πάρει τη θέση μου γρήγορα. Γιατί όταν φύγω, απλά περίμενε! Εγώ θα πίνω μαργαρίτες στην Καραϊβική, όσο εσύ θα μένεις εδώ και θα κομματιάζεσαι χωρίς εμένα.»

Γύρισε και έφυγε γρήγορα.

Ο Άλεξ τελικά χαμογέλασε, αγαπούσε αυτή τη γυναίκα σαν να ήταν η ίδια του η μητέρα. Την είχε γνωρίσει στην Αγγλία, ενώ ήταν ακόμα παράνομη μετανάστρια. Την προσέλαβε και τακτοποίησε το νομικό της καθεστώς και την είδε να μεταμορφώνεται από υπηρέτρια σε οικονόμο. Φροντίζοντας για όλα, πάντα αποτελεσματικά και εξυπηρετικά.

Είχε φροντίσει την Άννυ όταν την είχε καταβροχθίσει η ασθένεια και πάντα ανησυχούσε για αυτήν. Ήταν μια ευγενική και στοργική μητέρα για εκείνον και την Άννυ. Όταν επέστρεψε στη Βραζιλία, για να συνεχίσει τα σχέδιά του, την έφερε μαζί του. Δεδομένου ότι η κυρία Μάγκαλη ήθελε το δικό της μέρος, ο Άλεξ αγόρασε ένα άνετο σπίτι σε μια από τις λίγες κατοικημένες και περιφραγμένες κοινότητες, στο Μποταφόγκο, και της έδωσε τα κλειδιά και την κυριότητα. Για να την κρατήσει κοντά του, την προσέλαβε ως προσωπική του γραμματέα στην 'ΚΡΧ', μια δουλειά που είχε να κάνει με επιδεξιότητα και εξειδίκευση, καθώς ήταν αποτελεσματική και μιλούσε καλά αγγλικά – μια σημαντική δεξιότητα στη δουλειά της,

καθώς είχαν πολλές συνδιαλλαγές με εταιρείες από άλλες χώρες. Στην πραγματικότητα, αν ήταν στο χέρι του, η Μάγκαλη δεν θα χρειαζόταν να δουλέψει ποτέ, ήταν πάντα πολύ ευγενική και ήταν ήδη οικογένεια, αλλά η πεισματάρα γυναίκα είχε περηφάνια και αρνιόταν να δεχτεί χρήματα που δεν κέρδιζε. Έτσι, φρόντισε να την κρατήσει στη δουλειά, ως προσωπική του βοηθό, με μεγάλο μισθό.

Μέχρι να έρθει η ώρα της συνταξιοδότησης, η Μάγκαλη, προσπαθούσε να τα κρύψει, αλλά εκείνος ήξερε για τα προβλήματά της με την αρθρίτιδα και άλλα προβλήματα που σχετίζονταν με την ηλικία. Ήξερε ότι η ευγενική γυναίκα χρειαζόταν λιγότερο άγχος και περισσότερη ξεκούραση. Ήξερε ότι θα έφευγε, και σύντομα μια άλλη βοηθός θα έπαιρνε τη θέση της. Μία που δεν θα ήταν πια σαν μαμά. Αναστέναξε και στο μυαλό του ευχόταν μόνο η νέα υπάλληλος να ήταν τόσο αποτελεσματική όσο εκείνη.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>